

שעתו הגדולה של הנוודניק

העידן של הרשתות החברתיות הפך כל אחד מאיתנו לאקטיביסט פוטנציאלי עבור מטרות נעלות, וכל סיפור מעניין הופך באוושת לייק אחד לכר פורה להחלפת מהלומות וירטואליות בין קטגורים וסגורים • אז למה שום דבר לא באמת משתנה?

אבל כמו בכל דיון אינטרנטי, גם התגובות לגופה של סווי הגיעו: העלבות מיזוגניות וגזעניות לא הפסיקו להגיע, ובגלל היותו של קולברט חביב התקשורת והשמאל האמריקאי השמרן - רוב הכתבות שאפשר היה למצוא ברשת עסקו בעוול שנעשה על ידי פארק וההשטאג שלה. הסיפור הזה לא נגמר, אבל הוא מלמד אותנו שמחאות באינטרנט יכולות לצאת מפרופורציה, אבל למעשה זה מלמד אותנו משהו קצת יותר מעניין.

הרי אחד הדברים המעניינים ביותר שאפשר למצוא באינטרנט הוא מחאות למיניהן. אפשר להגיד שהאינטרנט שינה לחלוטין את האופן שבו אנחנו תופסים מחאה, צורכים מחאה ומסתכלים על מחאה - התהליך הקצר שעובר מהרגע שבו מתחולל איזשהו עוול ועד לרגע שבו הוא הופך לחדשה ישנה, הפך למהיר הרבה יותר, וגם אם אתה לא יודע בדיוק מי נגד מה, אתה אוטומטית לוקח צד בדיון. למעשה, גם התפיסה של "עוול" היא לא משהו שאפשר להגדיר אותו כמו שהיה פעם - אין משהו אחד שהוא נורא, אלא המון דברים נוראיים (יותר או פחות, תלוי בתפיסת העולם שלכם) שאליהם אנחנו נחשפים. החדשות, דה פאקטו, נמצאות ברשת.

אבל זה לא חדש, אלא שיא של תהליך שנמשך כמה שנים. למעשה, מדובר בשעתו הגדולה ביותר של הנוודניק. כי אם פעם היו פוטרים את הנוודניק כאחד שאין לו מה לעשות בחיים, הרי שהיום לכולנו משעמם. ובנקודה הזאת נכנס הנוודניק (אולי שמעתם עליו גם בשם טרול), ומסדר לנו קצת בידור בחיי היום יום.

זה עובד בערך ככה: הוא מספר על עוול שנגרם - יכול להיות שזה נהג מונית שצעק עליו כי הוא ביקש ממנו לנסוע דרך יגאל אלון ולא דרך נמיר, ויכול להיות שמדובר בחברת תקשורת גדולה שגבתה אלפי שקלים לא בצדק ויכול להיות שמדובר באיש ציבור שהטריד מינית. אבל הכל מתחיל בעוול. ואז, בגלל שהנוודניק כבר מוכר כאחד שמספק את הבידור הזה, הוא מתחיל לקבל לייקים.

מה המשמעות של הלייק? פעם, המשמעות של הלייק הייתה "אני מסכים עם דעתך חביבי, ואני מעוניין להראות את זה בצורה פומבית". היום הלייק הפך לכרטיס כניסה לזירת גלדיאטורים טקסטואלית, כדי שחש וחלילה לא נפספס את הקטעים שהולכים לקרות, ושאהר כך יהיה לנו על מה לדבר עם חברים שלנו.

העובדה שאין הבדל או שוני בין כמות המילים המושחתות על הטרדות מיניות ועל מנת חומס גרועה הפכה להשטחה של אותו עוול. גם המחאה עברה השטחה: פעילי רשת שונים, ממים, כותבי סטטוסים מושחזים ש"לא מפחדים מאף אחד", כאילו תצא אליהם איזה יד מהמסך ותטסור להם, עומדים בשורה אחת עם פעילים חברתיים - וגם רשויות אכיפת החוק (כך אומרות השמועות, כן) התחילו לבצע מעקבים ברשת אחר אותם אנשים בגלל מילים שהם כותבים.

הטעות העיקרית בכל מה שקשור לוויכוחים באינטרנט היא הניסיון למצוא מנצח. אף פעם אין מנצח. הטעות העיקרית השנייה בכל מה שקשור לוויכוחים באינטרנט היא, ששמים אותם תחת הכותרת דיון. כי אין שום דיון - רק החלפת מהלומות וירטואליות, שלא מצליחה לשנות את דעתו של אף אחד.

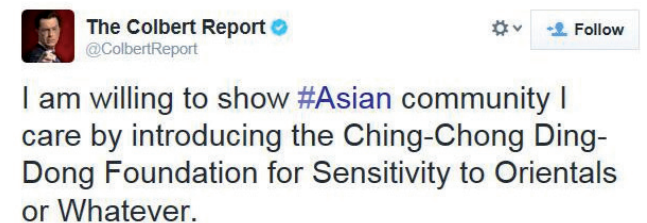
אקטיביזם אינטרנטי הפך אותנו לפאסיביים עוד יותר, והפך את המחאה לצורה נוספת, משעשעת לפעמים יותר ולפעמים פחות, של בידור. שינוי אמיתי ונדרש, כמו שאקטיביזם הצליח לעשות פעם, לא יצא משם.

הושינגטון רדסקינס הם קבוצת פוטבול אמריקאית, שכינויה, רד סקינס, הוא שם גנאי לאינדיאנים. בשנים האחרונות גובר הלחץ על בעלי הקבוצה, **דן סניידר**, לשנות את שמה. סניידר בחר שלא לעשות כך, אבל כן פתח מרכז לתרבות אינדיאנית, כדי "לפייס". כאן נכנס לתמונה **סטיבן קולברט**, שבאחד המערכונים שלו עשה סאטירה על ההתנהלות של סניידר, ועל כך שדמות ישנה שלו, צ'ונג צ'ונג דינג דונג, שהיא מבטאת גזענות, יכולה להתנקות מהבעיה אם הוא יקים את "המרכז לתרבות אסייתית או משהו על שם צ'ונג צ'ונג דינג דונג".

כולם מכירים את קולברט, אבל הבעיה התחילה בציון בחשבון הטוויטר של התוכנית. 140 תווים גורמים לכך שלפעמים דברים צריכים להימחק, וכך הציון הוציא את הסאטירה מהקונטקסט שלה:

הציון גרם לסווי פארק, אסייתית-אמריקאית ואושיית טוויטר, המצייצת בחשבון "אישה אסייתית זועמת", להמציא האשטג שקורא לביטול התוכנית של קולברט - #CancelColbert. את מה שפארק חסרה ביכולת קונטקסט וחוש הומור היא מפצה בכמות עוקבים: יותר מ-19 אלף נכון לכתיבת שורות אלה, שהפיצו את ההאשטג בכל האינטרנט.

קולברט, בסטייל האופייני לו, עשה תוכנית שלמה על כך שמבטלים את התוכנית שלו, התייחס להאשטג (שצבר תאוצה אדירה באינטרנט), ושאל רק שאלה אחת: למה אף אחד לא מדבר על סניידר? העוול הכי גדול בארצות הברית (וכמו שראינו במקרה שרה נתניהו והמרקואים, בקרוב גם אצלנו), הוא שבירה של חוקי הפוליטיקלי קורקט הקדושים. התגובה האוטומטית של פארק לכל אחד שניסה להגיד לה שמדובר בבדיחה הייתה שהוא הגזעני מהסוג הגרוע ביותר. גם אסייתים שניסו להסביר לה נתקלו בתגובות דומות.